Entrada

A les fosques hi ha qui et guia

Per pregaria.cat el dg., 18/05/2014 - 09:00

Moltes vegades en la nostra vida i també en el camí de la pregària estem a les fosques. Recordem altres temps més emocionants, més comunicatius i comunicats, ens els que pregar i treballar pel Regne resultava, potser dur, i també agradable pel nostre esperit. Ho tenim com a referència, gravat a la memòria i amb ganes de retornar-hi. Però ara vivim a les fosques.

La foscor té les seves causes. Unes externes, altres internes. Externes, com una malaltia personal o de persones estimades, haver-nos quedat sense treball, ser víctimes d'un engany, tenir a prop persones en situació de dependència, la soledat de l'envelliment...etc. Internes, com experiències de l'absurd, nit de fe, buidor permanent, cercar i no trobar refugi en Déu...etc.

La nostra societat pot oferir-nos ajudes a nivell psicològic, tractaments de tota mena per a millorar la salut (amb més o menys èxit), solucions a problemes ben concrets... i a pesar de tot el nostre esperit segueix a les fosques.

Aquestes ajudes ens mantenen vius i actius, però no poden respondre a la nostàlgia interior que viu una nit fosca o molt enfosquida. No hem de desvaloritzar aquelles ajudes socials, especialment si van amorosides per l'estimació, el respecte i l'honestedat econòmica.

A les fosques hi ha qui et guia. No és llum, no és veu, no és intel·ligència, no és raonabilitat, no té figura. Si tingués alguna d'aquestes coses les fosques deixarien de ser-ho. No perdis el temps en trobar una explicació raonable i lògica.

La guia a les fosques és la fe, despullada de pensament. No és la fe que proclama la veritat dels dogmes, és la fe que et mou a abandonar-te en Ell, com un infant s'abandona a les mans obertes de la seva mare. S'hi llença. Sap que l'estan esperant. La fe et guia i et dona a entendre per un camí diferent algunes realitats que mai sabries pel camí de la raó. Abandonem-nos en Ell.

8. Cantar del alma que se huelga de conocer a Dios por fe. (Sant Joan de la Creu)

Qué bien sé yo la fonte que mane y corre,
aunque es de noche.

1. Aquella eterna fonte está escondida,
que bien sé yo do tiene su manida,
aunque es de noche.

2. Su origen no lo sé, pues no le tiene,
mas sé que todo origen de ella tiene,
aunque es de noche.

3. Sé que no puede ser cosa tan bella,
y que cielos y tierra beben de ella,
aunque es de noche.

4. Bien sé que suelo en ella no se halla,
y que ninguno puede vadealla,
aunque es de noche.

5. Su claridad nunca es oscurecida,
y sé que toda luz de ella es venida,
aunque es de noche.

6. Sé ser tan caudalosos sus corrientes.
que infiernos, cielos riegan y las gentes,
aunque es de noche.

7. El corriente que nace de esta fuente
bien sé que es tan capaz y omnipotente,
aunque es de noche.

8. El corriente que de estas dos procede

sé que ninguna de ellas le precede,
aunque es de noche.

9. Aquesta eterna fonte está escondida
en este vivo pan por darnos vida,
aunque es de noche.

10. Aquí se está llamando a las criaturas,
y de esta agua se hartan, aunque a oscuras
porque es de noche.

11. Aquesta viva fuente que deseo,
en este pan de vida yo la veo,
aunque es de noche.